

РЕШЕНИЕ

№ 1209

гр. Варна, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20233100501441 по описа за 2023 година

Производството по делото е въззивно и е образувано по жалби, както следва:

1. На „****“ ЕООД, ЕИК ***, чрез адв.Н. /ВАК/ против Решение № 260041 от 24.04.2023 година, постановено по гр.дело № 1753/2021 година, по описа на ВРС, **в частта**, с която съдът е приел за установено в отношенията между ишците Т. К. Т., ЕГН ***** и "****" ООД, ЕИК ***, и ответника „****" ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: ***, че ответникът „****" ЕООД не е собственик на ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, на основание чл.124 ГПК; **в частта**, с която е осъден „****" ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна и "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** сумата от 776.80 лева, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за държавна такса и депозит за вещо лице, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, **в частта**, с която е осъден „****" ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна сумата от 3000 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за

защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, както и **в частта**, с която е осъден „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** ДА ЗАПЛАТИ на "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** сумата от 3000 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал.1 ГПК.

Във въззивната жалба се сочат доводи за неправилността, необоснованост и незаконосъобразност на решението, като се иска неговата отмяна и отхвърляне на исковата претенция. Излага се, че съдебния акт противоречи, както на наличните по делото доказателства, така и утвърдена съдебна практика. Изрично се сочи, че съдът не е отчетел СПН – резултат от Решение по гр.дело № 10 951/2015 година; че съдът е развил мотиви по реда на косвения съдебен контрол по отношение на Заповед Г-311 от 06.12.1995 година без тя да е оспорена от ищцовата страна; неправилно също така според въззивната жалба съдът е тълкувал разпоредбата на § 42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС досежно процесния имот, като е приел, че той не е станал общинска собственост, т.к. според заключенията на вещите лица този имот попада в границите на к- с „Ч.“ в междублоковото пространство, следователно по предназначение „екс леге“ той е бил общинска собственост; в жалбата се сочи още, че съдът не е изложил мотиви защо дава вяра в показанията на една група свидетели и игнорира тези на друга група свидетели. В заключение се настоява съдът да отмени атакуваното решение и да отхвърли исковата претенция.

Против жалбата и в срока по чл.263 от ГПК са постъпили отговори на Областна управа – чрез ю.к.Рангелова, и на Т. К. Т. и „****“ ООД, чрез адв.Г., които излагат, че решението се явява правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

2. По делото е постъпила и втора въззивна жалба – от страна на Община – град Варна, чрез Кмета Иван Портних, чрез ю.к.Ц. против Решение № 260041 от 24.04.2023 година, постановено по гр.дело № 1753/2021 година, по описа на ВРС, **в частта**, с която е бил отхвърлен предявения от Община Варна осъдителен иск за собственост с правно основание чл. 108 ЗС срещу ищите Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна и "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** за признаване за установено в

отношенията между страните, че Община Варна е собственик на ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, както и за осъждане на ответниците да предадат на Община Варна владението върху така описаният имот, като неоснователен; **в частта**, с която е била осъдена Община Варна ДА ЗАПЛАТИ на Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна сумата от 3000 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал.3 ГПК; **в частта**, с която е осъдена Община Варна ДА ЗАПЛАТИ на "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** сумата от 3000 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат, на основание чл. 78, ал.3 ГПК; **в частта**, с която е бил отхвърлен предявения от Община Варна срещу ответника „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че Община Варна е собственик ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, като неоснователен.

В жалбата се излага, че решението е формално и не отразява нито фактите, нито е подплатено с нарочни правни изводи. Според жалбата липсва задълбоченост в събиране и интерпретиране на фактите, и по тази причина акта страда от необоснованост. Излага се, че съдът не е съобразил първоначалната редакция на чл.6 от ЗС /ДВ.бр.92-51 година/. По същество искането, на база на аргументите в жалбата е, атакуваното решение да бъде отменено и да се уважат исковете на общинската администрация.

Против тази жалба и в срока по чл.263 от ГПК са постъпили отговори на Областна управа – чрез ю.к.Рангелова, и на Т. К. Т. и „****“ ООД, чрез адв.Г., които излагат, че решението се явява правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

В съдебно заседание пред ВОС, въззивника „****“ ЕООД, редовно призован, се представлява от адв.Н., която поддържа въззивната си жалба и моли съдът да я уважи.

Въззивника, в лицето на Община – Варна, редовно призовани, не се

представляват.

Въззиваемите страни – Т. К. Т. и „****“ ООД, редовно призовани, се представляват от адв.Г., която оспорва жалбите и моли съдът да потвърди решението. Подробни доводи и аргументи се сочат в писмените защиты на адв.Г..

За да се произнесе по спора, като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Пред първата съдебна инстанция, производството е стартирало по от Т. К. Т., ЕГН ***** и "****" ООД, ЕИК *** против „****" ЕООД, ЕИК ***, отрицателен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът не е собственик на ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***. Съобразно отразеното в исковата молба с Договор за замяна от 04.04.2007г., вписан в СВ-Варна под № 187, т. VII, вх. рег. 9168 от 12.04.2007г., сключен с Държавата; договор за покупко-продажба, обективиран в НА № 188, т. I, рег. № 3663, д. № 149/21.06.2007г. на нотариус с рег. № 484 на НК на РБ и район на действие - района на ВРС, вписан в СВ-Варна под акт № 15, т. LIV, д. 13118, вх. рег. № 17361 от 22.07.2007г.; договор за покупко-продажба, обективиран в НА № 148, т. III, рег. № 8802, д. № 433/05.12.2008г. на нотариус с рег. № 484 на НК на РБ и район на действие - района на ВРС, вписан в СВ-Варна под акт № 183, т. CXIII, д. 28158, вх. рег. № 35596 от 05.12.2008г. се легитимират се като изключителни собственици на поземлен имот в гр. Варна, район "Приморски", ж.к. "Ч.", съставляващ УПИ VI /шест/ в кв. 3 /три/ по плана на 19-ти /деветнадесети/ подрайон на гр. Варна, целият с площ от 363 /триста шестдесет и три/ кв. м., при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II-2772 и УПИ I-2638а, който имот по действащия регулационен план е идентичен на УПИ I-211 за смесено предназначение в кв. 48 /четиридесет и осем/ по плана на 19-ти/деветнадесети/ подрайон на гр. Варна, при граници: пешеходна алея, УПИ II-220 за смесено предназначение и УПИ III-256 за жилищно строителство и търговия, идентичен с ПОЗЕМЛЕН ИМОТ /ПИ/ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/кв. м., при съсед: ПИ ***. Съсобственици са в имота при квоти 168.36/363 идеални части за Т. К. Т. и 194.64/363 идеални части за "****" ООД. В условията на евентуалност считат, че са собственици по силата упражнявана фактическа власт върху процесния имот в периода от 04.04.2007г. до настоящия момент, присъединявайки владението на праводателите "****" ООД за периода от 04.04.2007г. до 22.07.2007г. и на "****" ЕООД за периода от 22.07.2007г. до 05.12.2008 година.

В молбата се излага още, че ответника се е снабдил с н.а. № 126, т. II, рег. 3757 н. д. 29.07.2016г., в който е обективиран Договор за покупко-

продажба с продавач - „***“ ЕООД. Праводателят на ответника - „***“ ЕООД е придобил имота по силата на договор за покупко-продажба от продавача „*** и СИН“ ООД, ЕИК ***, който договор е обективиран в нотариален акт, вписан в СВ - Варна под № 179, т. XXXVII, вх. рег. 14235 от 22.06.2016г.. „*** и СИН“ ООД е придобило 2/3 идеални части от процесния имот чрез апорт от 12.09.2013г., вписан в Агенция по вписванията, извършен от „***“ ЕООД, а останалата 1/3 идеална част е придобило чрез договор за замяна, обективиран в НА № 47, т. I, рег. 1084, д. 41 от 2015г. от „***“ ООД, което дружество също на свой ред го е придобило от „***“ ЕООД, ЕИК ***. Праводателят на ответника - „***“ ЕООД, е придобил имота от община Варна по силата на договор от 18.05.2011г., наименован като договор за продажба на имоти - частна общинска собственост, вписан под акт № 65, т. VIII, д. 804, вх. рег. № 3417 от 21.02.2012г. на СВ-Варна. По силата на този договор община Варна е прехвърлила собствеността върху описания недвижим имот, а именно: УПИ VI /шест/, находящ се в гр. Варна, ж. к. "Ч.", кв. 3 /три/ на 19-ти /деветнадесети/ подрайон, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. ли, идентичен на поземлен имот /ПИ/ с идентификатор *** по кадастралната карта на гр. Варна на „***“ ЕООД, гр. Пловдив, ЕИК ***, срещу цена, представляваща: „изграждане по одобрен от Община Варна инвестиционен проект, оборудване, обзавеждане и въвеждане в експлоатация на нова сграда на НУ "Васил Левски", както и проектиране и изграждане на парково осветление и ограда на двора на училището в имот-публична общинска собственост, находящ се в гр. Варна, р-н „Аспарухово“, по плана на 28 подрайон и представляващ УПИ I, целия с площ от 5 030 кв.м. и изграждане по одобрен от Община Варна инвестиционен проект, оборудване, обзавеждане и въвеждане в експлоатация на Многофункционална сграда в двора на МГ "Д-р Петър Берон" и ОУ "Захари Стоянов", находящ се в гр.Варна, целият с площ от 14 100 кв. м.“ Община Варна се е легитимирила като собственик на недвижимия имот с акт за общинска собственост № 5168/20.10.2008г.

В молбата се сочи още, че ответника никога не е ставал собственик на имота, по причина, че Община – Варна не е била собственик на имота.Ищците се позовават на воден спор за собственост по гр. д. № 10951/2015г. по описа на ВРС, разрешен с влязло в сила съдебно решение № 117/03.09.2019г. по гр. д. № 2962/2017г. на ВКС. ВКС е приел за установено, че „***“ ЕООД не е собственик на имота. В мотивите на решението било прието, че договорът от 18.05.2011г., сключен между „***“ ЕООД и община Варна е нищожен, поради липса на основание. Навеждат доводи, че договорът от 18.05.2011г. е нищожен, тъй като е извън лимитативно определените в ЗОС способности за разпореждане с движими и недвижими вещи, представляващи общинска собственост, както и че чрез него се постига забранен от закона резултат - прехвърляне собственост върху вещь срещу непарична престация, което е в нарушение на разпоредбата на чл. 35 ЗОС. Твърди се, че имотът е бил собственост на Държавата и никога не е преминавал в патримониума на община Варна. „***“ ЕООД не станал собственик на имота, поради което и

следващите прехвърлителни сделки не са породили вещноправно действие. В евентуалност се твърди, че от придобиване собствеността върху имота упражняват фактическата власт върху същия.

В процеса пред ВРС Община Варна е конституирана като главно встъпила страна в производството по гр.д. № 1753/2021г. по описа на ВРС, като на осн.чл.255 ГПКса били приети за съвместно разглеждане в рамките на настоящото производство са приети предявления от Община Варна осъдителен иск за собственост с правно основание чл. **108 ЗС** срещу ищците Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна и "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** за признаване за установено в отношенията между страните, че Община Варна е собственик на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***/****/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, както и за осъждане на ответниците да предадат на Община Варна владението върху така описаният имот и предявления от Община Варна срещу ответника *** ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** **положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК** за признаване за установено в отношенията между страните, че Община Варна е собственик на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***/****/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***.

Главно встъпилата страна е обосновала исковете си със следните фактически твърдения: придобила е правото на собственост върху процесния имот, на основание § 42 от ПЗР на ЗИДЗОС, обн. ДВ, бр. 96/1999г., в сила от 9.11.1999г. На визираното правно основание е съставен Акт за частна общинска собственост № 5168 от 20.10.2008 г., в последствие отписан от актовете книги за общинска собственост, съгласно Заповед № 0868/05.03.2012г. на Кмет на Община Варна, издадена на основание чл. 64, ал. 1 ЗОС. Сочи, че е налице трансформация на държавната собственост в общинска на това придобивно основание, като в тази връзка следва да се зачете в пълна степен предвиждането на действащите за територията, в която попада процесния имот подробни устройствени планове. Твърди, че по КП от 1936г. на м. „****“, процесният имот попада в територията на ПИ 406, като в стопанския регистър за собственик на имота е записан Софийска детска колония /ДВ 287-1935г./; по КП от 1956г., процесният имот попада в границите на имот №2638, като за собственик на имота в разписния лист е записан Министерството на народната просвета. Няма подробен устройствен план, от който да се установи предназначението на имота. Навежда доводи, че от установеното положение на имота и най-ранните вписванията в регистрите се обуславя извод, че същият е бил държавна собственост. По КП от 1977г. е установено, че процесният имот попада в незатворена територия без планоснимачен номер, като за тази територия няма запис за собственик в разписните листи. Територията, в която попада имотът е за обществени нужди. Със Заповед №Г-261/27.07.1994г. на Кмета на Община Варна, е одобрено изменението на част от ЗРП на 19-ти м.р. в обхвата, на който е:

парцел I трафоп., II- 2641; III общ.; IV общ. стр.озел. на кв.2; I-2638a; II за общ.стр.; III общ.; IV озел.; V общ. озел. на кв.3; I-2652; II общ., като процесният имот попада в територията на УПИ за общ. стр. кв. 3. Този ЗРП е изменен с ЧЗРП за кв.3 на 19-ти м.р. за парцели I-2638 а, VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмета на Община Варна. Изменението се състояло в отделянето на парцел - общинска собственост VI общ. от парцел II за общ. строителство, при което се създал парцел за озеленяване /II за озеленяване/. В обяснителната записка към ЧЗРП е записано, че имотът е общински, а в таблицата на КЗСП е отразено: за обществено и жилищно строителство. Сградата била отразена на силуетния план на седем етажа, като първите два етажа са нежилищни. Съгласно кадастралната основа на ЧЗРП на част от кв.3 за УПИ I-2368 а и УПИ VI-общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмета на Община Варна, територията на УПИ VI-общ е незастроен терен. Предназначението на имота е идентично с това по плана, действал преди одобряване на ЧИЗРП със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмета на Община Варна. Съгласно предвижданията на Общ градоустройствен план, одобрен с Решение на КТСУ при МС през месец декември 1982г., процесният имот е отреден за озеленяване - за пешеходна зелена връзка - променада между ж.к. "Левски" и Морската градина, тоест имотът е бил с обществен характер. Към 1999г., имотът е представлявал частна държавна собственост и е бил отреден по силата на действащия към този момент ОГП на гр. Варна от 1982г. за озеленяване. Това е довело до трансформацията му по силата на закона в частна общинска собственост, поради което носител на правото на собственост е Община Варна.

Също ВРС е констиуирал **Държавата**, в качеството на трето лице помагач на Т. К. Т., по предявения срещу него от Община Варна по реда на чл.225 ГПК осъдителен иск за собственост с правно основание чл. 108 ЗС.

От фактическа страна е установено, че с АОС № 541 от 26.01.1998 година, като частна общинска собственост на основание чл.2, ал.1, т.6 ЗОС е актувана земя с площ от 2 350 кв.м. в гр.Варна, ж.к. „Ч.“ 19 м.р., парцел II за общ. строителство, при граници: алея, улица, парцел III общ., парцел I- 2638a. В същия е отразено, че е съставен АОС № 862 от 26.10.1998 година за земя 376 кв.м., представляваща парцел IV-общ. Като съгласно Заповед №Г-311 от 06.12.1995г. на Кмета на Община Варна парцел II остава 2350 кв.м. – 376 кв.м. = 1974 кв.м. Отбелязано е също, че със Заповед №1472/16.07.1999г. на Областния управител е отменен Акт №541/ 26.01.1998г.

Със Заповед № 1472/16.07.1999г. /л.462, том II от делото/ е отменен АОС № 541/26.01.1998г., тъй като съгласно Заповед № 2101/28.09.1992 на Министерството на финансите, имотът е държавна собственост.

С АОС № 862 от 26.10.1998 година, като частна общинска собственост на основание чл.2, ал.1, т.6 и чл.59 ЗОС е актувана земя с площ от 376 кв.м., представляваща парцел IV-общ., съгласно Заповед №Г-311 от 06.12.1995г. на Кмета на Община Варна в гр. Варна, ж.к. „Ч.“ 19 район, кв.3, при

граници: от две страни- пешеходни алеи, парцел II общ., парцел I- 2638а. В същия е отразено, че АОС №862 е отменен съгласно Заповед №РД-1-7706/482/13.12.2002г. на Областния управител, на основание чл.79, ал.1 ЗДС.

Със Заповед № РД-1-7706/482/13.12.2002г. на Областен управител на област Варна е отменен като незаконосъобразен АОС № 862/26.10.1998г..

С АДС №3849 от 10.06.2002 година, като частна държавна собственост на основание чл.68, ал.1 ЗДС и чл.147, т.5 ППЗДС е актуван УПИ парцел VI с площ от 363 кв.м., находящ се в гр. Варна, ж.к. „Ч.“, район 19, кв.3, при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ парцел II, УПИ парцел I —2638а от кв.3.

Приложена е преписката по издаване на Акт за частна държавна собственост №3849/10.06.2002г., както и по прехвърлянето на имота в собственост на частни лица – Т. Т. и *** ООД.

Със Заповед №РИ-07-8500-5 от 05.03.2007г. на Областния управител на област с административен център гр. Варна е наредено да се извърши замяна на недвижим имот - частна държавна собственост, съгласно АДС №3849/10.06.2002г., представляващ земя с площ от 363 кв.м., съставляващ УПИ VI, кв.3 по плана на 19-ти подрайон на гр.Варна, ж.к. „Ч.“, при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II, УПИ I—2638а от кв.3 с недвижими имоти, собственост на „***“ ООД и Т. Т..

С Договор №3754-3 от 04.04.2007г. Държавата, чрез Областния управител на област с административен център гр. Варна е прехвърлила на „***“ ООД и Т. К. Т. собствеността върху недвижим имот - частна държавна собственост, съгласно АДС №3849/10.06.2002г., представляващ земя с площ от 363 кв.м., съставляващ УПИ VI, кв.3 по плана на 19-ти подрайон на гр. Варна, ж.к. „Ч.“, при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II, УПИ I—2638а от кв.3, в замяна на което *** ООД и Т. К. Т. са прехвърлили на Държавата собствеността върху три апартамента.

С договор за покупко-продажба, обективиран в Н А №188, том I, рег. №3663, дело №149/21.06.2007г. на нот. №484- Н.Д., „***“ „ООД продава на „***“ ЕООД 194.64 кв.м. ид.ч. от УПИ №VI, находящ се в гр.Варна, ж.к. „Ч.“, кв.3 по плана на 19-ти подрайон.

С договор за покупко-продажба, обективиран в Н А №148, том III, рег. №8802, дело №433/05.12.2008г. на нот. №484-Н.Д., „***“ ЕООД продава на „***“ ООД 194.64 кв.м. ид.ч. от УПИ №VI, находящ се в гр. Варна, ж.к. „Ч.“, кв.3 по плана на 19-ти подрайон.

Представен е договор от 04.02.2009г., сключен между ищите и Д.С.Д. с предмет – предоставяне право на ползване на УПИ №VI, кв.3 по плана на 19 подрайон на кв.Ч. гр. Варна. На Д. е предоставено безсрочно правото да използва за паркинг имота срещу задължение да го опазва и поддържа с грижата на добър стопанин.

Видно от Постановление от 08.02.2017г. на ВРП, преписка №

15479/2016г. е образувана по жалба на С. С.ов - управител на „***“ ООД, за това, че на 21.09.2016г. е установил, че катинарът, с който се заключава имотът, предмет на спора, е сменен.

С Акт за общинска собственост №5168/20.10.2008г., като частна общинска собственост на основание § 42 ПЗР на ЗИД на ЗОС, чл.2, ал.1, т.2 ЗОС, чл.58, ал.5 ЗОС е актуван УПИ VI –общ. с площ от 360 кв.м., находящ се в гр.Варна, подрайон 19, кв.3, при граници: УПИ II-общ., УПИ I—2638а и от две страни-пешеходни алеи. В графата бивш собственик е вписано – държавата. В графата забележки е вписано, че съгласно скица имотът е с идентификатор *** и площ от 350 кв.м.

С Договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт № 126, том II, рег.№ 3757, нот. дело № 272/2016г., „***“ ЕООД продава на *** ЕООД поземлен имот с ид. № ***, с площ от 350 кв.м. в гр. Варна, р-н „Приморски“, жк „Ч.“ №98.

„***“ ЕООД е придобило имота по силата на договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт №56, том II, рег.№ 2914, нот. дело № 213/2016г., от „*** и СИН“ ООД, ЕИК ***. Последното дружество е придобило 2/3 идеални части от процесния имот чрез апорт от 12.09.2013г., вписан в Агенция по вписванията, извършен от „***“ ЕООД, ЕИК ***, а останалата 1/3 идеална част е придобило чрез договор за замяна, обективиран в НА № 47, т. I, рег. 1084, д. 41 от 2015г. от „***“ ООД, което дружество също на свой ред го е придобило от „***“ ЕООД, ЕИК *** /Нотариален акт за продажба на недвижим имот от 24.04.2012, том I, рег.№ 3235, дело № 77/2012г./.

„***“ ЕООД, ЕИК ***, е придобило процесния недвижим имот от Община Варна по силата на договор от 18.05.2011г., наименован като договор за продажба на имоти - частна общинска собственост, вписан под акт № 65, т. VIII, д. 804, вх. рег. № 3417 от 21.02.2012г. на СВ-Варна. По силата на този договор Община Варна е прехвърлила собствеността върху описания недвижим имот, а именно: УПИ VI /шест/, находящ се в гр. Варна, ж. к. "Ч.", кв. 3 /три/ на 19-ти /деветнадесети/ подрайон, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., идентичен на поземлен имот /ПИ/ с идентификатор *** по кадастралната карта на гр. Варна на "***" ЕООД, гр. Пловдив, ЕИК ***, срещу цена, представляваща: „изграждане по одобрен от Община Варна инвестиционен проект, оборудване, обзавеждане и въвеждане в експлоатация на нова сграда на НУ "Васил Левски", както и проектиране и изграждане на парково осветление и ограда на двора на училището в имот-публична общинска собственост, находящ се в гр.Варна, р-н „Аспарухово“, по плана на 28 подрайон и представляващ УПИ I, целия с площ от 5 030 кв.м. и изграждане по одобрен от Община Варна инвестиционен проект, оборудване, обзавеждане и въвеждане в експлоатация на Многофункционална сграда в двора на МГ "Д-р Петър Берон" и ОУ "Захари Стоянов", находящ се в гр.Варна, целият с площ от 14 100 кв. м.". Община Варна се е легитимирала

като собственик на недвижимия имот с акт за общинска собственост № 5168/20.10.2008г.

Приложено е Решение, постановено по гражданско дело № 2962 по описа за 2017 година на ВКС, с което е признато за установено по предявения от Т. К. Т. и „***“ ООД, срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че ответникът „***“ ЕООД не е собственик на Поземлен имот, находящ се в гр. Варна, район „Приморски“, ж.к. „Ч.“ № 98, съставляващ УПИ VI в кв. 3 по плана на 19 подрайон на гр. Варна, целият с площ от 363 кв.м., при граници : пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II-2772 и УПИ I - 2638а, който имот е идентичен с ПИ с идентификатор *** по КККР на гр. Варна с площ от 350 кв.м., при съсед: ПИ с идентификатор *** и улица. Прието е, че придобивното основание - Договор от 18.05.2011 г. е нищожен.

Със Заповед № Г-311/06.12.1995г. на основание чл.32, ал.1, т.1 и т.3 от ЗТСУ, чл. 84, ал.2 от ППЗТСУ във връзка с чл.75 от ППЗТСУ е одобрено изменението на застроителния и регулационен план и съставения на основание чл.61 от ППЗТСУ КЗСП на част от квартал 3, парцел I 2638 А и парцел VI общ. по плана на XIX микрорайон на ж.к. Ч., така както е показано на скицата с червен, черен и син цвят.

Изслушани са две съдебно технически експертизи, както следва:

Според в.л. С.К. за територията, в която е процесния поземлен имот са приемани следните кадастрални и устройствени планове: Кадастрален план на м. „***“ от 1936г.. Регулационен план на м. „***“ от 1937г.; Топографо-геодезически план на гр. С. от 1956г.; Кадастрален план на ж.к. "Ч." от 1977г.; Изменение на ЗРП на 19-ти м.р. със Заповед №Г-261/27.07.1994г. на Кмет на община Варна; ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р., одобрен със Заповед МГ-311/06.12.1995г. на Кмет на община Варна; ПУП-ПРЗ на ж.к. „ Ч.", приет с Решение № 2106-14/30.03.2015г. на Общински съвет-Варна. КП от 1936г. на м. „***", гр.Варна и РП на м. „***", одобрен с Указ на Царя №1680/02.06.1937г. за дворищна регулация и Указ на Царя №1681/02.06.1937г. за улична регулация. Процесният поземлен имот с идентификатор *** попада в територията на ПИ 406. С регулационния план за ПИ 406 се отрежда УПИ I-406, кв.56. За собственик на поземления имот в стопанския регистър е записан -Софийска детска колония (Държавен вестник - 237-1935г.). Площта на ПИ 406, кв.56, получена от оцифрения графичен план е 8900 кв.м. В поземленият имот не е отразено застрояване. ПИ 406 граничи от север, запад и юг с път и от изток граничи с ПИ 407 със собственик - н-ци на С. Ив. Ц.. Топографо-геодезически план на м. „Крайбрежието" на гр.С. от 1956г. приет с техническа комисия. По плана от 1956г. процесният поземлен имот попада в границите на ПИ 2638. За собственик на поземления имот в разписния лист е записан Министерство на Народната просвета, без вписване на документ за собственост. Поземленият имот по начин на трайно ползване е двор. Площта на ПИ 2638 получена от оцифрения графичен план е 7250кв.м. ПИ 2638 граничи от север, запад и юг с

пътища и от изток граничи с ПИ 2639 със собственик - П. Ц.. Поземленият имот е застроен с жилищни и стопански сгради. В имота има изградена двуетажна жилищна сграда, едноетажна жилищна сграда, масивна стопанска сграда и паянтова стопанска сграда. Върху кадастралната основа на КП от 1956г. е изчертана улична регулация. Процесният поземлен имот попада в кв.1042. Към този период няма подробен устройствен план, с който за ПИ 2638 да се отрежда урегулиран поземлен имот със съответното предназначение. Конкретното му предназначение се определя от фактическото му ползване - за жилищни нужди. Кадастрален план на ж.к."Ч." от 1977г. По КП от 1977г. процесния поземлен имот попада в територия с незатворен контур, без планоснимачен номер и без вписване на собственик в разписните листи. Предходният регулационен план на ж.к. „Ч." е загубен. Предходни регулационни планове, които са изменения на изгубения регулационен план на ж.к. „Ч." и касаещи територията, в която е процесния поземлен имот са: Изменение на ЗРП на част от 19-ти м.р. одобрено със Заповед №Г-261/ 27.07.1994г. на Кмет на Община Варна, в обхвата на който са: парцел I за трафопост, II - 2641, III общ., IV общ. стр. озел. на кв.2-ри; 1-2638а, II общ.стр., III общ., IV озел., V общ. стр. на кв.3-ти; 1-2652, 2653, II общ. на кв. 1. Процесният поземлен имот с идентификатор - ***, попада изцяло в територията на УПИ II —, „за общ. строителство", кв.3-ти. ИЗРП на част от 19-ти м.р., одобрен със Заповед № Г-261/27.07.1994г. на кмет на Община Варна е изменен с ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р. за парцели: I-2638а и VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна. Изменението на ЗРП се състои в разделяне на парцел II общ. строителство, кв.3 на два парцела: на парцел VI-общ. жил. строителство и на парцел II за общ. озеленяване, кв.3. В обяснителната записка към одобрения ЧЗРП е записано, че парцел VI-общ. стр., кв.3 е общински. В таблицата на КЗСП на ЗРП е дадено застрояването на парцел VI-общ.стр. - за обществено жилищно строителство. Допуска се строителство в парцела на седем етажна сграда, от които 1-ви и 2-ри етажи са нежилищни. Кадастралните граници на процесния поземлен имот с идентификатор *** по КК, съвпадат с регулационните граници на парцел VI-общ.стр., кв.3. Площта на парцел VI-общ.стр., кв.3 получена от оцифрения графичен план е 355 кв.м. ПУП - ПРЗ на ж.к."Ч.", приет с Решение № 2100-14/14/30.03.2015г. на Общински съвет – Варна. Подробният устройствен план на ж.к. „Ч." е изработен върху кадастралната основа на КК на р-н „Приморски", ж.к. „Ч.". ПИ 211, кв.48 по регулационния план на ж.к. „Ч." е идентичен с ПИ *** по КК. За ПИ *** е отреден УПИ I-211(за смесено предназначение), кв.48 с площ 303 кв.м. Част от територията на ПИ *** с площ 278 кв.м. е включена в УПИ I-211 (за смесено предназначение), кв.48 и част от територията на процесния имот с площ 72 кв.м. попадат под трасето на проектна улица определена от осови точки: 246 и 247. За процесната територия са приемани следните устройствени схеми и планове: Генерален градостроителен план на гр.Варна, одобрен с Указ №470/08.12.1956г. от Президиума на Народното събрание: Общ

градоустройствен план на гр.Варна, одобрен със Заповед №302/46/31.12.1982г. на КТСУ и СПН, одобрени със Заповед №РЛ-02-14-2197/03.09.2012г. Генерален градостроителен план на гр. Варна, одобрен с Указ №470/08.12.1956г, от Президиума на Народното събрание. Процесният поземлен имот по предвижданията на Генерален градостроителен план на гр.Варна е в територия отредена -„за обществен терен" с обществено застрояване - „за културен дом". Общ градоустройствен план на гр.Варна, одобрен със Заповед № 302 /46/31.12.1982г. на КТСУ. Процесният поземлен имот попада по ОГП от 1982г. в територия отредена за „курортни терени", за пешеходна пътна връзка (променада), свързваща жилищните квартали с парк - Морска градина. План на устройствени зони и Специфични правила и нормативи за застрояване на територията на гр.Варна, одобрени със Заповед №РД-02-14-1734/21.09.1999г. на МРРБ. Съгласно плана на устройствените зони за застрояване и специфичните правила и нормативи на застрояване на гр. Варна, процесният поземлен имот попада в паркова зона за отдых. Общ устройствен план на гр.Варна, одобрен със Заповед № РД-02-14-2200/03.09.2012г. на МРРБ и Специфични правила на застрояване, одобрени със Заповед №РД-02-14-2197/03.09.2012г. на МРРБ Процесния поземлен имот по ОУП на гр.Варна попада в смесена многофункционална устройствена зона - Смф. От извършените справки по преписките по съставяне на АЧОС №5168/20.10.2008г.- в архива на Община Варна и АДС №3849/10.06.2002г.- в архива на Областна администрация - Варна, вещото лице е установило следното: във връзка с издадения Акт за частна общинска собственост №541/26.01.1998г., с който Община Варна актува имот „земя с площ 2350 кв.м", находящ се в ж.к "Ч.", 19-ти м.р., парцел II - за обществено строителство, кв.3 и частично изменение на ЗРП на кв.3, одобрено със Заповед № Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна са отделени два парцела: VI - общ. и II - „за озеленяване", кв.3 Съгласно Заповед № 2101/28.09.1992г. на Министерството на финансите във връзка с чл.6 от закона за имуществото на БКП, БЗНС, ОФ, ДКМС, Българските професионални съюзи и Съюза на активните борци против фашизма, имот - вила „Ч.-2", представляващ масивна сграда на два етажа с дворното място, находящи се в парцел II, е определен за държавна собственост и е издадена Заповед №1472/16.07.1999г. за отмяна АЧОС №541/26.01.1998г., като незаконосъобразен. Към преписката е приложена скица за актуване на парцел VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р. от 31.05.2002г., издадена от р-н „Приморски". Към преписката няма данни за отчуждаване в полза на Държавата. Не се установява наличие на предходен АДС, касаещ процесния поземлен имот. В преписката по съставяне на АЧОС №541/26.01.1998г. за актуване на земя с площ 2350 кв.м. в ж.к. „Ч.", представляващ парцел II за общ. строителство, кв.3, 19-ти м.р. при граници: алея, улица, парцел III и парцел 1-2638 а, кв.3, са приложени преписките по отчуждителните процедури за поземлени имоти отчуждени за строителството на жилищен блок 46 и за озеленяване съгласно Заповед №341/27.03.63г. на Председател на

КАБ. От приложените отчуждителни преписки не се установяват документи свързани с отчуждаване на поземлен имот или части от поземлен имот с пл. номер 2638 по КП от 1956г., в чиято територия попада процесния поземлен имот с идентификатор ***.

Установено е още, че към преписката по съставяне на АЧОС №5168/20.10.2008г. за УПИ VI-общ., кв.3, по плана на 19-ти м.р. с площ 360 кв.м. е приложено уведомление от Община Варна от 29.11.2007г. до Областен управител - Варна, с което се уведомява, че поземлен имот №2639 по КП от 1956г. е бивша собственост на наследниците на З. С.ов Ц. - П. Томчева Ц. и Елена Златева Ц. и е предмет на отчуждаване: за изграждане на жилищен блок №46 в кв."Ч." и за „озеленяване" в кв. „Ч." и че бившите собственици са обезщетени. УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19 м.р. е идентичен с част от ПИ 2639, кв.1042 по стар КП на кв. „Ч."(КП от 1956г.) и следва да бъде отписан от актовете книги за държавна собственост. Вещото лице счита, че Община Варна е допуснала грешка в твърдението, че УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19 м.р. е идентичен с част от ПИ 2639, кв.1042 по стар КП на кв. „Ч.". Видно от комбинираната скица (приложение 2) е, че процесният поземлен имот с ид. ***, идентичен с УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19 м.р. попада в територията на ПИ 2638 по КП от 1956г. ПИ 2639 е съседен поземлен имот на ПИ 2638 по КП от 1956г. В парцел II - за общ. строителство, кв.3 по одобреният ИЗРП на част от 19-ти м.р. със Заповед № Г-261/27.07.1994г. на Кмет на Община Варна, се включват част от териториите на ПИ 2638 и ПИ 2639 по КП от 1956г. С последващото изменение на ИЗРП на ж.к "Ч." с ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р. за парцели: 1-2638а и VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна, се разделя парцел II- за общ. строителство на два парцела: парцел VI -общ. и парцел II за -озеленяване, кв.3. Не се включва част от ПИ 2639 по КП от 1956г. в парцел VI -общ. с разделянето на парцел II-за общ. строителство. От изследваните отчуждителни преписки, отнасящи се за ПИ 2639 вещото лице е установило следното: С Оценителен протокол №78/24.08.1968г. за отчуждаване на поземлени имоти за построяване на бл.46 в 19-ти м.р., съгласно Заповед №341/27.03.1968г. на Председател на КАБ се прави оценка на Н-ци на З. Ц. за поземлен имот 2639 (има поправка с химикал на последната цифра на пл. номер на 8) за дворно място с площ 5129 кв.м от цялото с площ 6500 кв.м. Със Заповед № 2479/14.12.1981г. за отчуждаване се отчуждава в полза на държавата недвижим имот с пл. номер 2639, собственост на Н-ци на З. Ц. и П. Ц.. Поземленият имот се отчуждава за озеленяване. В Оценителен протокол от 22.11.1982г., по Заповед №341/27.03.1968г. на Председател на КАБ се прави оценка за отчуждаване от ПИ 2639 на 5265 кв.м. от целия имот с площ 6500 кв.м. В оценителният протокол е записано, че 1235 кв.м. са отчуждени за блокове. Не се установиха данни за отчуждаване на процесния поземления имот. Не са изпълнени мероприятията за процесния поземлен имот съобразно устройствените схеми и подробни устройствени планове. Налице е пълна идентичност между

имотите описани в АЧОС №5168/20.10.2008г. и АЧДС №3849/10.06.2002г.. Предмет на двата документа за собственост е УПИ VI-общ., кв. 3 по плана 19-ти м.р. на гр.Варна при граници: УПИ II, кв.3, УПИ I-2638а, кв.3, пешеходна алея, пешеходна алея. Разликата в площта от 3 кв.м. на парцела описан в документите за собственост – 360 кв.м. и 363 кв.м., се дължи на разликата при отчитането на площта на парцела от графичния план. **Територията, в която е ситуиран процесния поземлен имот е урбанизирана с начин на застрояване - смесена многофункционална устройствена зона.** В смесената многофункционална устройствена зона се допуска застрояване на сгради за: обществено обслужване, търговия, безвредни производства, жилища, спорт и атракции и други допълващи функции. **Конкретното предназначение и начин на ползване на процесния поземлен имот е определен едва от приетия ПУП-ПРЗ за ж.к."Ч." с Решение № 2100-14/14/30.03.2015г. на Общински съвет - Варна. Съгласно действащият ПУП-ПРЗ за процесния поземлен имот е отреден парцел 1 — 211 (за смесено предназначение), кв.48.** В процесният поземлен имот се допуска застрояване на сгради за обществено обслужване, търговия и жилища. Понастоящем процесният имот е ограден с паянтова ограда изградена от метални стълбове и оградна мрежа. Процесният поземлен имот не е застроен и се ползва за паркинг. Процесният поземлен имот с идентификатор *** с площ 350 кв.м. по КК е идентичен с УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р. с площ 363кв.м. при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II-2772 и УПИ I-2638а по одобрения ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р. за парцели: 1-2638а и VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна. Разликата в площите между двата поземлени имота се дължи на по-неточното отчитане на площта на УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р. от графичния план. Процесният поземлен имот по КК е частично идентичен с УПИ 1-211 за „смесено предназначение" в кв.48 (четиридесет и осем) по плана на 19-ти (деветнадесети) подрайон на гр. Варна, при граници: пешеходна алея, УПИ II-220 „за смесено предназначение" и УПИ III-256 „за жилищно строителство и търговия" (приложение №6), защото площ от 72 кв.м. от ПИ *** попада под трасето на проектна улица определена от осови точки: 246 и 247 и се придава площ 25кв.м. от ПИ***, във връзка с проектна улица определена от осови точки: 244 и 245. Площта на УПИ 1-211 за „смесено предназначение" в кв.48 е 302 кв.м. Налице е идентичност на поземлен имот с ид. №*** по КК на р-н „Приморски" с : поземлени имот описан в титулите на ищците - УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р. с площ 363 кв.м. при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II-2772 и УПИ I-2638а по ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р. за парцели: I-2638а и VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна (приложение №5); поземлен имот с площ 363 кв.м. представляващ УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р. с площ 363 кв.м. при граници: пешеходна алея, пешеходна алея, УПИ II-2772 и УПИ I-2638а описан в АЧДС №3849/10.06.2002г.; поземлен имот с ид. № *** по КК на р-н „Приморски" с площ от 350 кв.м. при съсед: *** и ***, описан в титулите за

собственост на ответниците. Действащ регулационен план към 17.09.1991г. е РП на ж.к.,Ч.", одобрен със Заповед № 341/27.03.1963г. на Председател на КАБ. Този план не се съхранява в Община Варна - планът е загубен. Вещото лице не може да определи какво е предназначението на поземления имот по действащия към този момент регулационен план. Процесният поземлен имот по действащия към 17.09.1991г., Общ устройствен план попада в селищна територия, отредена за „курортни терени“, за пешеходна пътна връзка (променада), свързваща жилищните квартали с парк - Морска градина (приложение №8). Действащият план към 05.11.1999г. е ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р. за парцели: 1-2638а и VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна (приложение №5). На процесният поземлен имот с идентификатор *** съответства УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р. УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19-ти м.р е отреден за седеметажна жилищна сграда, на която първите два етажа са нежилищни. Действащият план към 18.11.2011г. е също ЧЗРП на кв.3 на 19-ти м.р. за парцели: 1-2638а и VI общ., одобрен със Заповед №Г-311/06.12.1995г. на Кмет на Община Варна (приложение №5). По него процесния недвижим имот е с предвиждане за жилищно строителство. Съгласно План на устройствени зони и специфични правила и нормативи за застрояване на територията на гр. Варна, одобрени със Заповед МРЛ-02-14-1734/21.09.1999г. на МРРБ (приложение №9), процесният поземлен имот попада в територията на градски градини и зелени площи означени с Т 2.01. Територията на градските градини и озеленени площи попада в Терени за озеленени площи с обществено предназначение.

Следващата Съдебно техническа експертиза на в.л. И.Х. и В.А. установява, че в текстовата част на заповед Г-311 от 06.12.1995г. на Кмета на община Варна не е посочено предназначението на парцелите предмет на заповедта. В графичната част на заповедта предназначението на парцел VI общ. не е отразено в регулационния план(РП). В графичната част на заповедта по застроителен план(ЗП) е предвидено изграждането на сграда на 7 /седем/ етажа, без да е посочен вида на сградата, поради което и по него не може да се определи конкретното предназначение на имота. По квартално-застроителен и силуетен план (КЗСП) е предвидено изграждането на сграда със смесено предназначение на 7 /седем/ етажа, от които първите два етажа са нежилищни, а следващите пет са жилищни. В Обяснителната записка (Приложение№1) в абзац 2-ри е написано "Изменението на ЗРП се състои главно в завинтване на етажността на застройката и отделянето на парцел-общинска собственост/VI общ/ от парцел II за общ.строителство". Във връзка с гореизложеното вещите лица считат, че **предназначението на процесния имот ***** (идентичен с УПИ VI-общ., кв.3 по плана на 19 м.р.) **е за сграда със смесено предназначение**, на основание чл. 48, т. 2 от Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство от 1995г. действала към онзи момент. Първият кадастрален план за процесната територия е КП на „Курортно предградие "Лозята" от 1936г. и регулационен план одобрен с Царски укази № № 1680/02.06.1937г.(ул.рег.) и 1681 /02.06.1937г.(дв.рег). По

тези планове процесния имот попада в ПИ 406, за който е отреден парцел 1-406, кв.56. В разписния лист към КП имот 406 е записан на „Софийска детска колония“. Площта на имот 406 е 9006 кв.м., а на парцел 1-406 е 8156 кв.м., графически изчислени. По тези планове в имота не е отразено застрояване и не се съдържат данни за предназначението на имота. На Комбинираната скица Приложение №2 към заключението: ПИ 406 е показан във виолетов цвят, а парцел 1-406 в син цвят. Следващият КП е топографо-геодезически план на крайбрежието на гр. С. от 1956г. По този план процесният имот попада в границите на ПИ 2638. В разписният лист към този план за собственик на имота е вписано „Министерство на Н.П.“ без посочен документ за собственост. Площта на ПИ 2638 е 7246 кв. м.(графически изчислена). По този план в ПИ 2638 са отразени като съществуващи няколко жилищни и стопански сгради три масивни и една паянтова, поради което фактическото ползване на този имот е за смесени функции. В процесния имот не попадат никакви сгради. Тъй като това е по своя смисъл кадастрален план по него няма предвидено отреждане. На Комбинираната скица Приложение №2 към заключението ПИ 2638 е показан в зелен цвят. В Община Варна е запазена графичната част на Заповед № 341/27.03.1963г. на Председателя на КАБ, извадка от която е приложена на л.470 от делото, за одобряване на застроителен и регулационен план на 20-ти подрайон на гр. Варна. Вещите лица не са открили данни дали с тази заповед е одобрен и застроителен и регулационен план на 19-ти подрайон на гр. Варна. Следващия КП е този от 1977г. По този план процесният имот попада в територия с незатворен контур, без планоснимачен номер и без данни за собственост в разписните листи към плана. В процесния имот попада паянтова стопанска сграда. В район Приморски се съхранява копие от заповед Г 261 от 27.07.1994г. на кмета на община Варна за изменение на застроителния и регулационен план на 19-ти микрорайон по плана на гр. Варна, копие от което е приложено на л.471 от делото. Оригинал на такава заповед няма нито в район „Приморски“, нито в техническата служба на община Варна. По този план процесния имот попада в парцел II-обществено строителство, кв.3 по плана на 19 м.р-н, гр.Варна. Със заповед Г 311 от 06.12.1995г. на кмета на община Варна(л.342 и 343) се изменя застроителен и регулационен план и се одобрява квартално-застроителен и силуетен план на част от кв. 3 за парцели I-2638А и VI-общ. по плана на XIX-ти м.р. ж. к. „Ч.". Тази заповед е действала при първоначалните сделки, а именно при съставянето на Договора за замяна от 04.04.2007г. между ДЪРЖАВАТА(л. 10-11) от една страна и „***" ООД и Т. К. Т. от друга, както и на Договора за продажба на имоти ЧОС по реда на чл.35, ал.1 ЗОС от 18.05.2011г.(л.14) между ОБЩИНА ВАРНА от една страна и „***" ЕООД. Съобразно текстовата част на заповедта се изменя застроителния и регулационен план на XIX микрорайон по отношение на парцели I-2638А и VI общ., кв.3 и се одобрява за тях квартално застроителен и силуетен план. Съобразно графичната част на заповедта изменението засяга освен описаните два парцела, също и парцел II - за обществено строителство,

като се променят границите и предназначението му: същият става парцел II - общ. с предназначение „озеленяване“, а от него се отделят и създават нови парцели I-2638а и VI-общ., кв.3 по плана на 19 м.р., ж.к."Ч.". Всички експерти сочат, че няма нито оригинал, нито копие на графичната част на плана на 19-ти м.р. ж. к. „Ч.“, която е предмет на изменението, направено със заповед Г - 311 от 06.12.1995г. на кмета на община Варна. Няма също оригинал или копие на акта, с който този план на 19-ти м.р. ж. к. „Ч.“ е бил одобрен. Действащия към настоящия момент е ПУП-ПРЗ на ж.к. „Ч.“, одобрен с решение № 2106-14/30.03.2015г. на Общински съвет Варна. Съгласно този ПРЗ за ПИ *** е отреден УПИ 1-211 "за смесено предназначение", кв.48. Зоната е Смф-смесена, многофункционална. След направените справки, вещите лица не са открили данни за отчуждаване на процесния имот в полза на Държавата, което се потвърждава и от първоначалната СТЕ. Вещите лица не могат да отговорят дали се припокриват двата микрорайона 19 и 20 на гр. Варна, тъй като в Община Варна не се съхранява заповедта, с която е одобрен първоначалния план на 19 м.р. При запознаване в цялост с графичната част на заповед № 341/27.03.1963г. на КАБ София, с която е одобрен ЗРП на 20 подрайон се установява, че западната му граница достига до сегашния булевард "****", така че той е извън територията, в която се намира процесния имот.

В проведеното на 31.03.2023г. съдебно заседание, вещите лица уточняват, че за XIX микрорайон няма заповед от 1963г. Има само Заповед № 341/27.03.1963г. на КАБ –София, с която е одобрен ЗРП на 20-ти подрайон. От тази заповед е видно, че западната граница на 20-ти подрайон е сегашния *** и по този начин **имотът е извън тази територия, която е одобрена със заповедта от 1963г. Не са установили Заповед Г-261/27.07.1994г. в оригинал.** Процесния имот не се намира в XX подрайон.

Изследвайки спора, решаващата съдебна инстанция е приела, че ищците са доказали твърденията си и е уважил претенциите им, като е отхвърлил тези на Община – Варна.

Виждането на настоящия съд е следното:

По жалбата на „**“ ЕООД, ЕИК ***:**

Доводите във въззивната жалба, касаят неправилността, необосноваността и незаконосъобразността на решението. Според жалбата съдебния акт противоречи, както на наличните по делото доказателства, така и утвърдена съдебна практика. Изрично се сочи, че съдът не е отчел СПН – резултат от Решение по гр.дело № 10 951/2015 година; че съдът е развил мотиви по реда на косвения съдебен контрол по отношение на Заповед Г-311

от 06.12.1995 година без тя да е оспорена от ищцовата страна; неправилно също така според въззивната жалба съдът е тълкувал разпоредбата на § 42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС досежно процесния имот, като е приел, че той не е станал общинска собственост, т.к. според заключенията на вещите лица този имот попада в границите на к- с „Ч.“ в междублоковото пространство, следователно по предназначение „екс леге“ той е бил общинска собственост; в жалбата се сочи още, че съдът не е изложил мотиви защо дава вяра в показанията на една група свидетели и игнорира тези на друга група свидетели.

За да обоснове становището си настоящата съдебна инстанция се позовава на наличното по делото Решение № 117 от 03.09.20219 година, постановено по гр.дело № 2962/2017 година на ВКС на Р България, с което е била призната нищожна сделката, обективизирана в Договор от 18.05.2011 година. Въпросния Договор е за продажбата на имоти частна общинска собственост и страна по него е Община – Варна, както и „***“ ЕООД. По силата на този Договор в патримониума на „***“ ЕООД е преминал процесния имот № 211, като извършените по – късно разпоредителни сделки с него от страна на дружеството - приобретател са дали възможност на „***“ ЕООД да се сдобие с имота. Прогласяването нищожността на визирана по – горе сделка между Община – Варна и „***“ ЕООД суспендира вещноправния ефект от нея и не позволява нито на „***“ ЕООД, нито на последващите приобретатели да се легитимират като собственици на процесния имот. По правило никой не може да прехвърли повече права отколкото има, следователно бидейки отречени правата на „***“ ЕООД върху имота, няма как „***“ ООД и „***“, а по – късно и „***“, респективно „***“ ЕООД да са го придобили. Това е така, защото най – тежкия порок на един договор се явява нищожността - последната не може да се санира, още повече, че всяка една страна може да се позове на нея, без ограничения във времето. Това е така и защото, в тълкувателната си практика ВКС приема, че за да противоречи една сделка със закона следва да се разбира противоречие на съществените клаузи на сделката с императивни разпоредби на всякакъв вид държавен нормативен акт. Съществената клауза на сделката трябва да противоречи или на конкретна императивна правна норма, или на правен принцип. Нищожността като подвид на недействителността означава сделка, която още със сключването си не може да породи исканите правни

последници.Т.е. тя е обременена с порок, които я обезсилва и то изначално.

По жалбата на Община – Варна:

Въпросите, които тази жалба поставя са свързани основно с изначалната собственост върху процесния имот; правното значение на АОС и АДС; подробен анализ на доказателства, представени от страните в спора и конкретно тези на Съдебно техническите заключения, както и свидетелите, допуснати и разпитани в процеса.

Конституцията от 1971 г. в редакцията ѝ до 1990 г. /отм/, в чл. 14 не урежда общинската собственост като отделен вид; уредена е само държавната общонародна собственост, която се стопанисва и управлява от народните съвети, кооперативната и на обществени организации и лична. След изменението през 1990 г. на чл. 14 от Конституцията от 1971 година, публикувано ДВ бр. 29 от 10.04.1990 г., в сила от 10.04.1990 г., /., отм., бр. 56 от 13.07.1991 година за първи път е предвидена възможността общините да притежават собственост, отделна от държавната. Съгласно изменения чл. 16 от тази Конституция, освен изброените обекти, общинска собственост са и обектите, определени със закон. Сега действащата Конституция в сила от 13.07.1991 година, като в нормата на чл. 140 изрично провъзгласява правото на Общините да притежава своя собственост, "която използва в интерес на териториалната общност". С § 6 от ЗМСМА от 17.09.1991 г./ДВ бр. 77/1991 г./ е приета нова редакция на чл. 6 от ЗС, с която се провежда разграничение между имотите държавна собственост и се определят основанията, на които общината може да придобие правото на собственост. Съгласно чл. 6 от ЗС в тази му редакция, държавна собственост става имуществото, обявено от Конституцията и законите за изключителна нейна собственост и имуществото, което тя придобие.

От материалите по делото става ясно, че с Акт за общинска собственост № 862 от 26.10.2008 година /вж.л.166/ Община – Варна е декларирала собствеността си върху със процесния имот.Също от делото става ясно, че със Заповед № РД-1-7706/482/ от 13.12.2022 година Областна управа е отменил същия, като е предоставил и

изискуемия 14 дневен срок за обжалване. Не е спорно между страните, че Заповедта на Областния управител – Варна не е била атакувана по съдебен ред, респективно е влязла в сила. Ето защо, съдът приема, че до разрешаването на евентуален спор за материално право между Държавата и Общината, процесния имот съставлява вещ – държавна собственост по аргумент от чл. 79 ал. 1 и ал. 3 ЗДС. Отписването или записването в съответните актови книги на недвижим имот, като общински или държавен, не са действия на администрацията, при настъпването на които да възникват права или да се накърняват защитени от закона интереси. Аргумент в тази връзка се съдържа и в разпоредбата пак на чл. 79 ЗДС, съгласно която споровете за материално право /при наличието на които е неприложимо правилото на [чл. 78, ал. 1 ЗДС](#)/, се решават по съдебен ред. Отказът на областния управител да разпорежи отписване на имот от актовете книги за държавна собственост по своята същност е отричане на претендираното от Общината право, което може да бъде защитено само по общия исков ред. Съгласно [чл. 79, ал. 1 от ЗДС](#) когато незаконосъобразно е актуван държавен имот като общински, актът за общинска собственост се отменя със заповед на областния управител. За да са налице предпоставките на цитираната материално-правна разпоредба, то следва да са налице доказателства за характера на имота като държавен, тъй като правомощията на областния управител по [чл. 79, ал. 1 от ЗДС](#) се отнасят само до държавни имоти. Принадлежността на правото на собственост на държавата обаче не е установено и по друг начин - със сила на пресъдено нещо съгласно [чл. 79, ал. 3 от ЗДС](#). Дейността по актуване и деактуване на имотите-общинска собственост съгласно уредбата по [глава VII ЗОБС](#) е вътрешнослужебна дейност на общинската администрация, касаеща отчета и регистрацията на имотите и правото на собственост на общината. Съгласно [чл. 5, ал. 3 ЗОБС](#) актът за общинска собственост няма правопораждащо действие. По своя характер той представлява официален писмен документ, съставен от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона и има обвързваща доказателствена сила за удостоверените с него факти - актуването в актовете книги, правното основание за това, вида на собствеността - частна или публична, описанието на имота, бивши

собственици и др., но не и за самото право на собственост. Съгласно чл.64 ЗОС имотите, които са актувани неправилно се отписват от актовете книги със заповед на кмета на общината **и се предават на собственика**, включително и след разрешаването на спора за материално право.

От своя страна, нормата на § 42 от Закона за изменение и допълнение на закона за общинската собственост (ЗОС) гласи, че застроените и незастроените парцели и имоти - частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на **действащите към датата на влизането в сила на този закон подробни градоустройствени планове**, преминават в собственост на общините. Тази разпоредба влиза в сила на 8.11.1999 г. В случая е неприложима разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ППЗОС, според която съставеният акт за общинска собственост има доказателствена сила, до доказване на противното, включително и по отношение на държавата. Противното и при наличието на съставен преди Акт за държавна собственост или установено право на собственост на държавата със сила не пресъдено нещо, следва директно по силата на закона. В конкретния случай самата законова правна норма сочи на принадлежността на правото на собственост на държавата върху описаните в нея имоти. За да преминат в собственост на общината, цитираната правна норма изисква следните условия: имотите, частна държавна собственост да са застроени и незастроени парцели, отредени за жилищно строителство и за обществени мероприятия. Отреждането на имотите, частна държавна собственост, следва да е съгласно предвижданията на **подробните градоустройствени планове, действащи към датата на влизането на този закон в сила**. Чрез съставянето на акт за общинска собственост на посоченото основание при липсата на релевантните за това факти незаконосъобразно е актуван държавен имот като общински. Налице е хипотезата на чл. 79, ал. 1 от ЗДС за неговата отмяна от областния управител. Като е приел, че са налице релевантните факти, предвидени в хипотезиса на правната норма на чл. 79, ал. 1 от ЗДС, с които същата свързва определени правни последици

(незаконосъобразно актуване на държавен имот като общински), областният управител е постановил съответен за материално-правните разпоредби административен акт. Същият е издаден от компетентен административен орган по [чл. 79, ал. 1 от ЗДС](#), при спазване на изискуемата писмена форма с посочени фактически и правни основания за издаването на акта съгласно разпоредбата на [чл. 15, ал. 2 от ЗАП](#) във връзка с [чл. 11 от ЗВАС](#). Жалбата срещу него липсва, което съдът свързва и с липса на АЧОС. Твърденията са, че правото на собственост Държавата е придобила по силата на закона, а именно на основание [чл. 147, т. 5 от ППЗДС \(отм.\)](#), който е посочен и в самия АЧДС. Съгласно тази разпоредба, актове за държавна собственост се съставят за всички недвижими имоти и вещни права - собственост на държавата за недвижимите имоти - държавна собственост, които имат постоянен статут и се намират в границите на населеното място, определени от действащите застроителни и регулационни планове (околовръстния полигон). Самата разпоредба няма правопораждащо действие, тя единствено описва за кои недвижими имоти, които вече са държавна собственост на някое от основанията, изброени в [чл. 77 от ЗС](#), се съставя акт за държавна собственост.

Преди 09.09.1944 година имотът не е бил държавна собственост по силата на нормата на [чл. 3 от ЗДИ](#) от 1948 г. (отм.) - Държавни са недвижимите имоти, които не принадлежат никому. Установено е от материалите по делото, на база на представените съдебно технически заключения, че процесния имот е бил на Софийска детска колония по КП от 1936 година. Впоследствие с КП от 1956 година той е бил отразен, като собственост на Министерство на Народната просвета без обаче да е вписан документ за собственост. По КП от 1977 година е бил вписан без собственик, а на база на липсващия РП /изгубен/ той е отреден за обществено строителство. Прави впечатление, че ПУП ПРЗ е бил приет едва с Решение № 2100-14/14 от **30.03.2015 година**, като имота е посочен „със смесено предназначение“. Няма данни, свързани с отчуждаването му. С разпоредбата на [чл. 6 ЗС](#), в редакцията към 1965 г., респ. и към 1986 г., е възпроизведена цитираната норма на [ЗДИ](#) от 1948 г. (отм.) и следва, че държавата придобива имотите, които нямат друг собственик. Дори да не се твърди друго правно основание, ако не

се твърди и не се установява имотът да е принадлежал на трето лице, разпоредбата на чл. 6 ЗС (отм.) съставлява правно основание за придобиване правото на собственост от Държавата. Въпроса е доколко по силата на Закона за общинска собственост /ЗОбС/ имотът е преминал в патримониума на общината, за което е съставен и съответния АОбС, по арг. на § 42 от ПЗР на ЗИД ЗОбС, обн. ДВ. бр. 96/1999 г., " застроените и незастроени парцели и имоти-частна държавна собственост, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите към датата на влизане в сила на този закон подробни градоустройствени планове, преминават в собственост на общините". Редно е да се посочи, че съобразно тълкувателната практика на ВКС процесът на отделяне на общинската собственост от държавната при действието на Конституцията на Република България в сила от 13.07.1991 година, започва с влизането в сила на ЗМСМА, ДВ, бр. 17/17.09.1991 година. Разпоредбата на § 7 ПЗР ЗМСМА урежда преминаването на определена категория недвижими имоти от собственост на държавата в собственост на общините въз основа на определени техни физически, икономически или други признаци, обуславящи най-общо задоволяване на потребностите на населението от съответната община. Конкретно хипотезата на т. 6 предвижда на това основание да станат общинска собственост обектите на общинската инфраструктура с местно значение, предназначени за административните потребности на общините, както и за здравно, образователно, културно, търговско, битово, спортно или комунално обслужване, т.е. обекти от обслужващата сфера, които обуславят нормалното функциониране на населените места и тяхното социално-икономическо развитие, а тази на т. 7 - мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура на транспортната, енергийната, водоснабдителната, канализационната, съобщителната и инженерно-защитната система, които обслужват само територията на съответната община и не са включени в уставния фонд на търговски дружества. В тези две хипотези законът има предвид реално изградените обекти или обекти в процес на изграждане, които фактически изпълняват или след довършването им ще изпълняват посочените функции, като

предвижданията на уличнорегулационните планове относно тези имоти не са от решаващо значение за преминаването на собствеността, **за разлика от приетата по-късно разпоредба на § 42 ПЗР на ЗОБС.** По силата на § 42 ПЗР ЗОС /ДВ бр. 92 от 5.11.1999 г./ настъпва трансформация на частна държавна собственост в общинска собственост върху застроени и незастроени урегулirани имоти, отредени за жилищно строителство и за обществени и благоустройствени мероприятия на общините, съгласно предвижданията на действащите **към този момент подробни градоустройствени планове**. И в този случай, когато предвиденото в плана предназначение на имота е част от цялостно мероприятие, за които са предвидени и други имоти, преценката се прави с оглед цялото мероприятие и дали същото може да се квалифицира като обществено и благоустройствено мероприятие на общината и с оглед нормативната уредба /ако такава съществува/, уреждаща характера на собствеността към момента на влизане в сила на § 42 ПЗР ЗИД ЗОБС. От значение при преценка дали държавната собственост се е трансформирала в общинска при условията на някоя от посочените законови хипотези е дали към момента на влизане в сила на § 7 ПЗР ЗМСМА е имало фактически изградено или изграждащо се пристанище, какви нужди е обслужвало и кой го е ползвал с оглед изискването на чл. 7, ал. 2 ПЗР ЗМСМА, съответно към момента на влизане в сила на § 42 ПЗР ЗИД ЗОБС - дали предвиденото по действащия подробен устройствен план може да се квалифицира като обществено или благоустройствено мероприятие на общината, при отчитане нормативната уредба към момента на влизане в сила на устройствения план и на нормата на § 42 ПЗР ЗИД ЗОБС. За да настъпи трансформацията на собствеността при условията на § 42 ПЗР ЗОС е необходимо към момента на влизане в сила на разпоредбата мероприятияето, за което е отреден имота по подробния устройствен план да е с местен обществен или благоустройствен характер. Т.е. следва предвижданията за застрояване да са достатъчно индивидуализирани, за да позволят преценка характера на предвиденото мероприятие. Или с други думи, закона задължително предпоставя наличието на Подробен устройствен план, в които

предвижданията за имота да са ясни, конкретни и да са свързани с общественото благополучие. В този ред на мисли е редно да се посочи, че такъв за процесния имот няма; видно е от материалите по делото, че ПУП – ПРЗ е бил приет с Решение № 2106-14 от 30.03.2015 година, т.е. към момента на съставянето на АЧОС – а те двукратно са били отменяни, не е било изпълнено едно от условията процесния имот да се трансформира в общинска собственост. Прави впечатление и то на базата на представените по делото и неоспорени Съдебно технически заключения, че Предходния регулационен план е изгубен / цитат / , а що касае Заповед № Г-311 от 06.12.1995 година, с която се изменя РП за имота, отреждане посочено няма. От своя страна Заповед № 341 от 27.03.1963 година е свързана с 20 подрайон, а не с процесния имот, които се намира в 19 подрайон. Вярно е също така, че предходния Подробен устройствен план за имота е този от 1937 година, където обаче няма данни за застрояване и / или предназначението му. Доколкото предвижданията на плана са въведени като обективен елемент от фактическия състав на хипотезата на § 42 ПЗР ЗОС, то неоснователни са доводите във въззивната жалба на Община - Варна относно наличието на жилищна сграда, както и че общината няма законово основание да прави конкретни разработки за застрояване на имота, докато не ѝ бъде признато правото на собственост. Без правно значение е и последващото - през 2015 г. - отреждане на имота за жилища, тъй като всички елементи на фактическия състав на § 42 ПЗР ЗОС следва да са налице към момента на влизане в сила на правната норма. Както последователно и непротиворечиво приема в практиката си ВКС, в хипотезата на § 42 ПЗР ЗИДЗОБС общината придобива правото на собственост върху определен недвижим имот само ако държавата е притежавала такова право, тъй като предвиденото в тази разпоредба придобивно основание е производно. Видно е, че Договора за замяна сключен с ищите, предхожда този на Общината, сключен със „Строянстрой“ ЕООД. В заключение е редно да се посочи, че съдебната практика на ВКС приема, че със ЗДС и ЗОС се дефинират основанията и хипотезите за придобиване от Държавата и Общината на право на собственост. Принципът изисква когато основаниято за придобиване на субективното материално право предполага

настъпването на конкретен юридически факт или реализиране на фактически състав като в настоящия случай, които не настъпват по силата на закона, то в съответния акт за държавна или общинска собственост следва да бъде посочено и фактическото основание наред с правното основание.

При тези данни и като приема, че ВРС е отговорил правилно на възраженията на страните, настоящата инстанция намира, че жалбите са неоснователни.

По направеното възражение за прекомерност:

В съдебно заседание пред ВОС процесуалния представител на „***“ ЕООД е направил възражение за прекомерност по отношение възнаграждението на процесуалния представител на въззиваемото дружество и на Т. К. Т.. Установява се от материалите по делото, че същото е в размер на 12 000 (дванадесет хиляди) лева /вж.л.68/. За да се произнесе по спора ВОС намери, че следва да изходи от нормата на чл.7 ал.2 т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, която в конкретния случай предвижда, че при интерес над 10 000 лв. до 25 000 лева се дължи хонорар от 1300 лв. + 9 % за горницата над 10 000 лева – или изчислено на тази база възнаграждението се определя като сума, както следва:

За „***“ ООД – 1494.46 лева, без ДДС. С ДДС сумата възлиза на 1 793.35 лева.

За Т. К. Т. – 1 346.56 лева, без ДДС. С ДДС сумата възлиза на 1 615.87 лева.

С оглед на изложеното, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260041 от 24.04.2023 година, постановено по гр.дело № 1753/2021 година, по описа на ВРС, тридесет и девети състав, в следните части:

в частта, с която съдът е приел за установено в отношенията между ищите Т. К. Т., ЕГН ***** и "****" ООД, ЕИК ***, и ответника „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: ***, че „***“ ЕООД **не е собственик** на ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, на основание чл.124 ГПК;

в частта, с която е бил отхвърлен предявения от Община Варна осъдителен иск за собственост с правно основание чл. 108 ЗС срещу ищите

Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна и "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** за признаване за установено в отношенията между страните, че Община Варна е собственик на ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, както и за осъждане на ответниците да предадат на Община Варна владението върху така описаният имот, като неоснователен;

в частта, с която е бил отхвърлен предявения от Община Варна срещу „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че Община Варна е собственик ПИ с идентификатор *** /***/ по кадастралната карта на гр. Варна, с площ от 350 /триста и петдесет/ кв. м., при граници: ПИ ***, като неоснователен, както и **в частта** за присъдените разноски.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК *** да заплати в полза на Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна сумата от 1 615.87 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат пред ВОС, **на основание чл. 78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК *** да заплати в полза на "****" ООД, ЕИК *** сумата от 1 793.35 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат пред ВОС, **на основание чл. 78, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА Община Варна да заплати на Т. К. Т., ЕГН *****, адрес: гр. Варна сумата от 1 615.87 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат пред ВОС, **на основание чл. 78, ал.3 ГПК.**

ОСЪЖДА Община Варна да заплати на "****" ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: *** сумата от 1 793.35 лева с ДДС, представляваща реализирани пред настоящата инстанция разноски за възнаграждение за защита и съдействие от един адвокат пред ВОС, **на основание чл. 78, ал.3 ГПК.**

Решението е постановено при участието на трето лице помагач -

Държавата чрез министъра на регионалното развитие и благоустройство на страната на Т. К. Т. , по предявения срещу него от Община Варна по реда на чл.225 ГПК осъдителен иск за собственост с правно основание чл. 108 ЗС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от съобщаването на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____